

DALSBYGD – SONGEN

1920 – 1970

Mel: *Titanic-visa*

Du kjære fagre Dalsbygd min eigen fødestad
kvar gong eg på deg tenker då vert eg sael og glad.
Kvar eg i verda vankar og ferdast rundt ikring,
vil lengt og fagre tankar gå heim mot venering.

Der Kyrkjefjell står vakta så trufast, trygg og greid
og viser inn til bygda den rette stemneleid,
og sine skuggar sender til Norddals fagre fjord,
der fjorden ligg og blenker mot Norddals fagre jord.

Når fjorden ligg i stilla og teikher fjell og strand,
kven fell 'kje då i undring for slik ei skaparhand
som inn i desse dalar med fjell og fjord er lagt
ifrå den største kunstnar med høgste skaparmakt.

Om verda vil seg syna i all sin glim og glans,
ho greier ikkje tyna den fagre fjelltopps krans.
Der fjellet stend i glitring og tek sitt solarlaug
frå høgste Torvløystinden til minste Dalsbygd-haug.

På dine grøne vangar i høgste sumarflor
når blomane dei angar og livet skyt og gror,
og hagane stend pryda i venast fargedrakt,
så fuglane seg fryder og lovsyng livets makt.

Då buskapen han lengtar til støls frå dal og tvang,
der elvesikler surklar i kapp med bjølleklang.
Og gjenter syng og spelar på fagre Herdalsvang
så Hereggitinden ljomar i vakker sætersang.

Sjå Daurmålfjellet vinkar til broder Middagshest.
Dei både to seg fryder med sau og ku som gjest.
Frå støler tre det lokkar: Kom sau, kom ku, kom hest.
Dei heim til støls seg flokkar før sola sig i vest.

Når sola sig i vester på høge himmelkvelv,
og sine strålar sender til dal med foss og elv.
Då tinar det i bringa. Det gjev meg von og tru.
Alt godt og ljost og fagert vil her i bygda bu.

Så lat vi bygda pryda – med rettferd, syster – bror.
Dei beste tankar lyda, frå ven – frå far og mor.
Då skal vi heimen finna – med fred og livsæl ro
- då målet vi skal finna og lukka fram skal gro.

Lat vi då trufast nøra den gode fedreav
som dei baud oss å bera før dei frå verda kvarv.
Så arven fram kan veksa når vi har slokna av,
og merket bjart kan lysa med stråler over grav.

Iver Krohn